

Sygn. akt III Cz 1966/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Magdalena Balion-Hajduk (spr.)

Sędziowie: SO Gabriela Sobczyk

SR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)

przeciwko E. R.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w(...)

z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt I C 1937/13

postanawia:

odrzuć zażalenie.

SSR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt **III Cz 1966/15**

UZASADNIENIE

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia z dnia 10 lipca 2014r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu Sąd Rejonowy w (...) wskazał, że oddalił żądanie powoda w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Rejonowy uzasadnił, że wniosek został rozpoznany w ramach sprawy głównej o sygnaturze I C 1937/13, w której orzeczeniu końcowym przyznano pełnomocnikowi powoda koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z §9 pkt 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu, stawka minimalna należy się za prowadzenie spraw o zaopatrzenie tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności. Zauważył przy tym, że w kwestii wniosku wierzyciela nie była prowadzona oddzielna sprawa. W ocenie Sądu Rejonowego, czynności związane ze złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności pozostają nieskomplikowane i typowe, a zatem nie uzasadniają żądania kolejnej kwoty zastępstwa procesowego w wysokości 60zł. Jednocześnie powołał się na regulację zawartą w art. 102 k.p.c.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył powód, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 770 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 26 k.k.w. w zw. z §10 pkt 1 ust. 13 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu poprzez uznanie, iż wnioskodawcy nie należy się zwrot kosztów procesu. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od dłużnika zwrotu kosztów procesu oraz kosztów

postępowania zażaleniowego, w tym zastępstwa procesowego oraz opłaty od zażalenia. W uzasadnieniu wskazał, iż odstąpienie przez Sąd Rejonowy od zasądzenia na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów zastępstwa prawnego jest nieuzasadnione. Podkreślił, że w celu prowadzenia postępowania egzekucyjnego niezbędne było nadanie klauzuli wykonalności. W związku z tym, wierzyciel poniósł koszt zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

Sąd Okręgowy zauważył, co następuje:

Zażalenie powoda należało odrzucić.

Sąd pierwszej instancji postanowieniem z dnia 10 lipca postanowił udzielić powodowi wyroku zaocznego z klauzulą wykonalności, ale nie wydał żadnego orzeczenia w przedmiocie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania klauzulowego. Nie można za takie orzeczenie uznać wstawienia znaku „-“ w treści pieczęci w miejscu przeznaczonym na koszty wydania klauzuli. Sąd, jeśli jego wolą jest oddalenie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania klauzulowego, nie może posłużyć się skróconą formą postanowienia jaką jest pieczęć o nadaniu klauzuli wykonalności, ale musi wydać w tym przedmiocie odrębne postanowienie.

Jest oczywistym, iż środki odwoławcze można wnieść jedynie od orzeczeń istniejących. Wydane przez Sąd orzeczenie istnieje tylko przy dochowaniu jego cech zewnętrznych pozwalających na stwierdzenie jego autentyczności, jako aktu wydanego przez Sąd. Tak więc, w celu skutecznego zaskarżenia orzeczenia, musi istnieć jego zmaterializowana forma, a samo orzeczenie musi zawierać tzw. substrat materialny. W przeciwnym razie dopuszczono by do możliwości zaskarżania orzeczeń nieistniejących, co stałoby w oczywistej sprzeczności z regulacją prawną z art. 351 k.p.c., przewidującą instytucję uzupełnienia orzeczenia. Zawarcie na pieczęci nadającej rygor natychmiastowej wykonalności oznaczenia „-” nie stanowi orzeczenia merytorycznego.

Zatem w sytuacji, w której w ocenie skarżącego w wydanym w sprawie orzeczeniu Sąd nie orzekł o całości żądania, skarżący winien w ustawowym terminie złożyć stosowny wniosek o uzupełnienie takiego orzeczenia.

Z tych względów odrzucono zażalenie na skutek niedopuszczalności jego wniesienia przez skarżącego, w oparciu o przepis art. 370 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.

SSR(del.)Maryla Majewska-Lewandowska SSO Magdalena Balion–Hajduk SSO Gabriela Sobczyk